

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 40169

гр. София, 02.12.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в закрито заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

като разгледа дело номер **11333** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал.4 от АПК.

Образувано е по жалба на С. Р. Б., с адрес: [населено място], [улица], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“З“/гг от ЗДвП № СРАМ-1433351/04.10.2025г., издадена от К. С. С. – младши автоконтрольор при ОПП-СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

С допълнителна молба по делото от 28.11.2025 г. е направено искане за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ.

Съдът след като се запозна с доказателствата по административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП обжалването на заповедите по ал. 1 се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на приложената ПАМ. Налице е допуснато по силата на отделен закон предварително изпълнение. На следващо място, разпоредбата на чл. 166, ал. 4 от АПК въвежда отрицателна предпоставка, която обуславя допустимостта на искането за спиране на изпълнението – да не се предвижда забрана за съдебен контрол. Такава забрана ЗДвП не съдържа. На трето място, условие за допустимост на искането е наличие на оспорване срещу законосъобразността на административния акт, по отношение на който специален закон допуска предварително изпълнение. Това условие също е налице, доколкото с допълнителна молба по делото, образувано по подадена жалба срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“З“/гг от ЗДвП № СРАМ-1433351/04.10.2025г., издадена от К. С. С. – младши автоконтрольор при ОПП-СДВР, е направено искането за спиране.

С оглед на горното искането за спиране е **ДОПУСТИМО** за разглеждане.

Разгледано по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНО** по следните съображения:

Съгласно Тълкувателно решение № 5/8.09.2009 г. на ОС на Върховния административен съд при

допуснато по силата на специален закон предварително изпълнение на административен акт (каквото е и процесния случай), приложим при съдебния контрол за законосъобразност на административния акт е чл. 166, ал. 2 от АПК. Съгласно посочения текст при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2.

Анализът на текста води до обоснования извод, че в тежест на лицето, поискало спиране на предварителното изпълнение е да докаже вероятността за причиняване на оспорващия на значителна или труднопоправима вреда. Следователно, приложимостта на текста предполага вероятност за причиняване на значителна или труднопоправима вреда преди всичко по отношение на жалбоподателя.

Недоказани са твърденията на жалбоподателя, че ПАМ затруднява изпълнението на служебните му задължения, както и че препятства възможността за придружава свои близки до лечебни заведения, както и да им помага с пазаруване. Представената служебна бележка не е обосновава извод за пълна невъзможност за изпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателя, тъй като в същата е посочено единствено, че естеството на работата изисква чести пътувания със служебен автомобил, но не е безспорно установено, че не е налице друга възможност за изпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателя.

В настоящия случай от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, от които да бъде установена конкретна вреда, която би настъпила за него, както и евентуален неин размер. Същият е следвало да посочи в какво ще се изрази тази вреда, както и обстоятелствата, поради които определя вредите като значителни или пък трудно поправими. Независимо, че един от принципите на административното производство по АПК е принципът на служебното начало, то в никакъв случай и при никакви обстоятелства съдът не може да определи размера на евентуално причинени вреди или пък да обосновава тяхната значителност или труднопоправимост.

В съдебното производство съдът не би могъл с мотивите си в постановен от него съдебен акт да замести липсващо изявление на жалбоподателя в тази насока, каквото изявление не се съдържа в жалбата. Производство по реда на чл. 166 е такова, по което съдът следва да се произнесе незабавно с определение и поради това не предполага оставянето на това производство без движение за представянето на нови доказателства.

На следващо място, искането е за спиране на акт, по отношение на допуснато за него предварително изпълнение, по силата на закон - ЗДвП. Искането е за спиране на акт, по отношение на допуснато за него предварително изпълнение, по силата на закон - ЗДвП. За разлика от предварителното изпълнение, допуснато с разпореждане по чл. 60, ал. 1 от АПК, тук самият законодател въвежда презумпция, че общественият и държавният интерес надделяват над личния. Преценката не е на органа, а на законодателя. Очевидно вредите които ще има жалбоподателя са преценени като такива, които не могат да се противопоставят на обществения интерес, който следва да бъде защитен. Твърдяното ограничаване на придвижването с МПС на жалбоподателя не е от категорията на тези вреди, които могат да бъдат противопоставени на значимите обществените и индивидуални интереси, предвидени в чл. 60, ал. 1 от АПК.

Още един аргумент за неоснователност на така мотивираното искане е и фактът, че евентуалните вреди от обявения за незаконсъобразен административен акт – било имуществени или неимуществени такива, подлежат на репарация по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл.203 и сл.

от АПК, поради това не могат да бъдат третиращи като основание за спиране предварителното изпълнение на оспорвания административен акт.

При съобразяване на горните факти и обстоятелства се налага извода за неоснователност на искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта.

Предвид изложеното и на основание чл.166, ал.3 от АПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на С. Р. Б., с адрес: [населено място], [улица], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“З“/гг от ЗДвП № СРАМ-1433351/04.10.2025г., издадена от К. С. С. – младши автоконтрольор при ОПП-СДВР.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: